

Chú Chuột Nhỏ

Steve Morris không phải là một cậu bé bình thường. Nhưng khi bạn lên 9, như Steve Morris bạn chỉ mong muốn mình được "bình thường" như những đứa trẻ khác.

Trong số rất nhiều người Steve đã gặp và đã quen, có một người phụ nữ luôn có mặt trong tiềm thức của cậu. Đó là cô giáo lớp 1 của Steve - cô Beneduci. Cô là một người rất thông minh. Cô biết rằng chỉ dùng lời nói với một cậu bé 9 tuổi, rất ngang bướng và bất mãn, là không đủ.

Bởi vậy cô Beneduci đã gọi to các học sinh:

- Vào đi nào, Jesse! Annette!... Các em, ngồi xuống đi, hôm nay chúng ta sẽ họcm ôn lịch sử. Cô sẽ kiểm tra một chút!

Nhiều ánh mắt hơi lo lắng, còn cậu bé Steve vẫn im lặng.

- Amy! - Cô giáo gọi- Abraham Lincoln là ai?

Amy nhìn xuống bàn:

- O.... Lincoln.... ờ, có râu quai nón...

Cả lớp cười ồ lên.

- Steve Morris! - Cô gái gọi to - Em giúp bạn Amy được không?

- Lincoln là tổng thống thứ 16 của nước Mỹ ạ! - Steve trả lời. Rõ ràng, trôi chảy.

Cả lớp hí hửng vì một câu hỏi đã qua. Chỉ riêng Steve vẫn im lặng, mặt khó dăm dăm. Vấn đề của Steve không phải là những câu trả lời. Cậu bé học ch8m chỉ và thuộc bài. Nhưng cậu vẫn không hài lòng. Thực tế, cậu có một khả năng rất lớn, nhưng có nghĩa lý gì đâu nếu cậu không nhận ra nó.

- Được rồi! - Cô Beneuci tiếp tục - Chúng ta sẽ thử một câu hỏi khác.

Rồi cô đột ngột dừng lại, như thể cố lắng nghe điều gì.

- Tiếng gì vậy?- Cô giáo hỏi to - Em nào làm gì vậy?

Cả lớp nhìn nhau, lúng túng. Steve vẫn ngồi im.

- Cô nghe có tiếng gì như tiếng cào và tiếng kêu - Cô Benneduci khẳng định- Nghe như.... nghe như... tiếng một con chuột thì phải!

Các cô bé trong lớp hét toáng lên. Một vài cô bé con hảy ngay lên ghế với tốc độ ánh sáng.

- Các em, bình tĩnh nào! - Cô giáo nói ta - Không có gì phải làm ầm lên! Steve, em có thể giúp cô tìm con vật đó không?

Steve ngồi thẳng người, khuôn mặt rõ ràng tươi tỉnh hơn một chút.

- Được a! - Cậu bé nói - Đề nghị các bạn im lặng nhé!

Trong sự yên lặng, Steve hơi nghiêng đầu, lắng nghe chăm chú, rồi từ từ chỉ về phía thùng giấy.

- Nó ở đằng kia! - Steve tự hào nói - Em nghe thấy tiếng nó!

Và đúng thế thật! Một con chuột đang cào trong thùng giấy vụn, chỉ muốn chạy đi cho khuất mắt. Nhưng nó đã bị "phát hiện" bởi Steve Morris - người có đôi tai rất thính, và dường như tạo hóa đã cho cậu đôi tai đó để bù lại khiếm khuyết về đôi mắt.

Cả lớp quay trở lại bài học. Chú chuột đã bị bắt. Còn trong trái tim của cậu bé Steve với đôi mắt không thể nhìn, một niềm tự hào được sinh ra và luôn đi cùng với cậu.

Và Steve Morris, từ năm lên 10 tuổi, với đôi tai kỳ diệu, đã được coi là thiên tài. Sau này, với cái tên Stevie Wonder, cậu đã đem đến cho nền âm nhạc thế giới một kỳ quan: một ca sĩ, một nhà soạn nhạc, sáng tác, nhà sản xuất với 5 giải Grammy và nhiều giải album bạch kim khác. Bởi vì đã từng có một lần, một chú chuột bị cô giáo buộc sẵn ở thùng giấy vụn đã đem tới niềm tin cho cậu.